

הганון רבי נפתלי נוסבויים שליט"א

בעין אבידת שותפים ונזילות שותפים

שאלת:

מי שמציא אבידה והוא רכוש ציבורי השיך להרבה בן"א, או מי שנשע באוטובוס ציבורי ולא שילם (בטעות) האם חייב אה"ב כשנזיך לשלם?

תשובה:

המוצא רכוש ציבורי כיון שאין שופ לבאו"א מבעל האבידה אינו חייב להחזירו.ומי שנשע באוטובוס ציבורי אף שאין שופ לבאו"א מ"מ יש חיוב להשב לב"פ, אך לא נחתין לנוCSI.

ענף א'

מקורות:

.א.

השבת אבידה שהרי סבור הי' שיש שופ לבאו"א שמהל אחד לחברו, מ"ט אם נתרברר שלא מחל אחד לחברו ולא הי' שופ לבאו"א הרי הוא שלא.

ולכארה צ"ע בטעמא דמלתא דאבידה של שותפים אף דאייכא שופ מ"מ בעין שיהא שופ לבאו"א, וכי הלבוש דילפין מקרא דאשר תאבד דבעין שייעור אבידה בשעת האבידה אף דאייכא מצאתה דהינו שיפ בשעת המציאה מ"מ מקרא דאשר תאבד ילפין דבעין שופ לבאו"א. ובפתחי תשובה (סק"א) הביא בשם הברבי" שחק על הלבוש מהא רבשים בב"מ (דף כ"ז ע"א) לא אמר האי נפקותא בין למאן דיליף מאשר תאבד הוא מקרא ד"ומצאתה" ומוכח דלא תליא בהאי פלוגנתא עייש"ב. וע"ב צ"ל דהוא מסברא

בשו"ע חו"מ (ס"י רס"ב ס"ב) כתוב וז"ל אפילו אבידה ששה הרבה אם היא של שותפים הרבה שאין מגיע לכל אחד שווה פרוטה אינו חייב להחזיר בד"א שידוע שם שותפים בה, אבל בסתם שראה חפץ או מטבח שנפל משלשה ואין שוה אלא שתי פרוטות חייב להחזיר דשם שותפים הם בו וא' מהם מחל חלקו לחברו והרי יש בו שיה שני פרוטות לשנים. אבל אם אה"כ נודע שלא מחל אחד לחברו הרי הוא שלו אפילו בא לידי קודם שנודע וכו' עפ"ל ומבוואר דאבידה של שותפים או נוף צבורי ואין שייעור שופ לבאו"א אינו חייב להחזיר והרי הוא שלו. ואפי' אם רק אה"כ שנTEL המציאה לידי נודע שם שותפים ואין שופ לבאו"א ובשעת מציאת האבידה הי' סבור שחל חיוב

דברענן ש"פ משום דהשכת אבידה הוא מצות עשה ואין תביעת ממון גרידא וכל חייבו רק מהמת המצוה, וכיון דאייבא שיעורא באוי מצוה, בעין שיעור מצוה עבר באוי ולבן בשאיין ש"פ לכוא"א פטור ממצות השבה.

ב.

ובשער המשפט (ס"י צ"ג סק"ב) דין במא רקייל דשבועת השותפים בעין דק"ל דשבועת השותפים בשתי כספ' וכותב שם בשם הכהנ"ג בחומ' (ס"י צ"ג)adam אחד מהשותפים טובע משותף חבירו ויש עוד כמה שותפים adam שני בשיש ב' כספ' לכל השותפים להיבו שבועה, או דבענן שייה' לחלקו של השותף התובע. שיעור שני כספ'. וכותב הכהנ"ג שכותב דהמהרי"ט נסתפק בזה והכהנ"ג דעתו דבענן ב' כספ' לשותף התובע וכן הוכיח מלשון רש"י עי"ש. ומהרי"ט כי שם כל השותפים נמצאין לפניו ותובען אותו סני שיא ב' כספ' לכלם ביחד, וא"צ ב' כספ' לכוא"א מהשותפים, אבל אם שותף אחד בא לפניו ובחלקו גרידא אין שיעור ב' כספ', בזה אי' שהנתבע יכול לומר דלמא חברי השותפים אינם הוודים בו וכחلكן גרידא שאתה הוודני ליבא שיעור ב' מעין, וע"ב אי' להיבו שבועה, ולפי סברא זו בגונא של תביעת ממון והנתבע מודה במקצת וכופר ב' כספ' אף שהנתבע הוא אחד מהשותפים מ"מ כיון שכופר ב' כספ' וזה שיעור כפירה במוב"מ כדייל בסימן פ"ח מ猝פים

זכות הממון של כל השותפים לב' כספ' ורק בשבועות השותפים שימושו בשבייל שהוחשו בו ה יכול לטען דלמא חברי השותפים אינם הוודים כי כלל, ומה שאתה הוודני הוא פחות מב' מעין לבן איינו נשבע יעוש' ש, ומבוואר במהרי"ט שמרפאים זכות כל השותפים לשיעור ב' כספ'. והשעמ"ש (סימן צ"ג) מוכיח מהא דבאיבידא של ב' שותפים בעין ש"פ לכוא"א הרי חיון מינה כיון דאין חיוב השבה בפחות מש"פ, בעין לכ"א מהשותפים שוה פרותה, ואין מ猝פים שני השותפים לשיעור של ש"פ, א"כ ה"ה לנבי שיעור ב' מועות כספ' דבענן לכוא"א מהשותפים ואם בחלקו של התובע גרידא ליבא ב' מעין איינו יכול להיבו שבועה,夷"ב, ולשימת השעמ"ש גם אם כל השותפים לפניו ותובען אותו בין כולם ב' כספ' איינו צריך לשבע דאין מ猝פים בשותפים לשיעור שקבעו ב' כספ'. ולכ"א לדעת השעמ"ש גם במודה במקצת שמורה בפרותה וכופר ב' כספ' והתובען הם שותפים ואין לכוא"א מהשותפים שיעור ב' כספ' איינו חייב שבועה דאוריתא כיון דאין שיעור כפירה לכוא"א. ונמצא ר החלקו המהרי"ט והשעמ"ש בדבר יסודי ר החלקו המהרי"ט והשעמ"ש בדעת יסודי אי שיעורי ממון של פרותה או ב' מעין כספ' וכדר' נאמרו רק בשיש לכוא"א מהנתבע שיעור זה, או שבשותפים מ猝פים זכות הממון של כולם ביחיד ואם לכולם יחד יש שיעור ממון יcols'ם לתבע נם בשאיין לכוא"א שיעור תביעה, לדעת המהרי"ט מ猝פים זכות

ב. בכתובות (דף מ"ז ע"א) לר' יודא דס"ל עד שישגור עדים ויליף לה מריבית ומספק"ל ב"גמ" שכרן בפחות משופר מהו שכרן בפרוטה מהו וכ"ר הרי ראף דהכבעל נתן פרוטה מ"מ י"ל דבענן פרוטה לכ"א מעהדים ולא סני بما שנתן הבעל פרוטה, וא"כ ה"ה בתביעה ממון בעין שהוא שופר לכ"א וא"א לצרפן.

ג. בב"מ (דף צ"ו ע"א) קאמר שאלה לעשות בה פחותה פרוטה מהו ממונא בעין ואיכא או דלמא כל פחותה פרוטה לאו כלום הוא, שאל ב' פרות לעשות בהן פרוטה מהו מי אמרין זיל בתר שואל ומשאל ואיכא או דילמא זיל בתר פרות וליכא ממונא בכל חדא וחדר עכ"ל הגמ'. הרי דיל' דאפי' ב' ב' פרות מאדם אחד אין מצרפן וזה ה' ב' שותפין אין מצרפן ותיקשי על המהרי"ט.

ד.

ובפת"ש (ס"י צ"ג סק"ד) תי' את המהרי"ט דלגביו שיעור פרוטה דפחות מפרוטה לאו ממון גם המהרי"ט מודה רבענן שופר לכ"א מהשותפין ורק לגביו שיעורא דב' בסוף שהוא שיעור בחשבות הממון שהרי גם בפחות מב' בסוף הוא ממון אלא דבענן שיעור חשוב בויה ס"ל למהרי"ט דמצטרף ב' שותפין אף שלכ"א מהם ליכא שופר. ועוד תי' דשיעורא דב' בסוף בשבועה השותפין ילפין מב' בסוף דשבועה מודה במקצת והם ילפין מכספה דבי אתה "לכפירה".

tabiutem של כולם לשיעור התביעה. ומולבד בשבועות השותפין כאשר אינם לפניינו דיל' שמא אינם חושדים כי כלל לדעת השעהמ"ש בעין שיעור התביעה לכ"א וכדוחין בהשbat אבידה דבענן בשותפין שופר לכ"א.

ג.

ובספר ברבי יוסף חומר (ס"י ו') נסתפק בהא דקי"ל שם דין ב"ד נוקקין לפחות משופר ונס' הרכבי אם ב' שותפין טובען מאחר שופר אי ב"ד נוקקין לתביעתן שהרי יש כאן התביעה של שופר, או"ד בין שלכ"א ליכא שיעור שופר אין ב"ד נוקקין. וכמו ב' בנ"א שכ"א טובע מא' פחותה משופר אין ב"ד נוקקין ה"ה בשותפין) וכותב לפשט מישית המהרי"ט דס"ל בשותפין שתובעים מא' שיעור ב' מעין אף שלכ"א אין ב' מעין מ"מ מצרפים בתביעתם, ה"ה לגבי שיעור שופר מצרפים בתביעתם וב"ד נוקקין לתביעתן. והק' הרכבי על המהרי"ט מכמה מקומות בש"ס ונפרטם אחת אחת.

א. בש"ס קידושין (דף ז' ע"ב)Bei רבא ב' בנותיך לשני בני מהו בתר נתן ומקבל אולין והאיכא ממונא. או בתר דידחו אולין והא ליכא תיקו הרי דמספק"ל אי אולין בתר מקבל או בתר דידחו וא"כ ה"ה הכא בשותפין יש להסתפק אי אולין בתר הנטבע ואייכא שופר או בתר התביעין ואין שיעור פרוטה לכ"א.

בפחות משופ' ואפי' להרמ"ז י"ל רבעין בעלות פרטיה של שופ' ולא סני בעלות משותפת. ובזה מבואר בכך אם אין שופ' לבא"א מהשותפות לא חלה המצוה של השבת אבידה, והוא שיעור במצבה, אבל בתביעת ממון י"ל אם יש לשותף זכות תביעה ממון אף שאינו בעליים פרטיים בכל הפרוטה, אבל אם תביעתו בפרוטה, או בב' כסף, هو תביעה וכפירה חשובה, ומילא ס"ל לmaharit דחייב שבועת מוב"ם ושבועת שותfine וה"ה דיל"ך נזקין לתביעתו כיון שיש כאן תביעה חשובה.

ו.

ומה שהק' הברכ'י מכמה מקומות בש"ס יש לומר במקום שציריך הלוות קניין והם ב'חוליות ואין הלוות אחד בעין שופ' רמספק"ל אי סני בפרוטה, ופי' תומ' דעיקר הספק מהמת התקדשות ופי' בחזו"א אבהע"ז (ס"י קמ"ח) לקידושין (דף ז' ע"ב) דהספק בוגם אי קידושין בנותיו הוא בהקנאה אחת וכמו שארם מקנה ב' שdotio בפרוטה דהוי הלוות הקנאה אחת ה"ה בקידושין בנותיו הם כחציו של האב ויכול לקדר שניהם בפרוטה, או"ד בקידושין הוא מעשה וקניין אישות ובאו"א הוא הלוות לעצמו ובعين ב' פרוטות ולפי' ניחא הק' מש"ס דקידושין על המהרי"ט [ועי"ש בחזו"א מש"כ לבאר מש"כ תומ' דנותן לאו דוקא] דהותם בעין ב' פרוטות דהוי ב' הלוות של מעשה קידושין וע"כ בעין

הוא דאתא הרי דתליה בכפירת הנتابע ולכון מצטרף גם בב' טובען אבל בدني אחראני אוילין בתר התובען ובعين שופ' לבא"א גם לדעת המהרי"ט עב"ד הפת"ש.

ה.

ולענ"ד י"ל באופן אחר דיל' כהבנת הברכ'י בדעת המהרי"ט דבשותfine מצטרף זכות ממון של שנייהם לשופ' וטעמא דAMILATA כיון שיש לשותף זכות תביעה על כל ממון השותפות וכדק"יל שותף א"צ הרשאה בחו"ט (ס"י קפ"ב ס"ט) שיכול לתבוע הכל [וע"ע סי' ע"ז סע"ט ובש"ך שם ס"ק?] ובפרט לש"י הרמ"ז בפ"ה בנדרים שכאו"א מהשותפות נחשב כבעלם על כל השותפות [וע"ע ביר"ד הל' מזווה (ס"י רפ"ו ס"א) בהג"ה ובש"ת רעכ"א באורך (סימן ס"ו)] וכיון שיש לו זכות תביעה על כל הפרוטה שפיר ב"ד נזקין לתביעתו וכן י"ל בתביעת ב' כסף דס"ל לmaharit דמצרפים זכות כל השותפים ממון, וכיון דהתובע י"ל זכות תביעה על כל הב' כסף וכשהנתבע כופר הוא כפירה השובה שכופר בכל תביעתו שפיר י"ל דמחייב שבועת מוב"ם ושבועת השותfine [ולולי כשהואם כאן דיל' שמא לא יחשدني השותף الآخر ולכוא שבועת השותfine] אך כי' כשדנים בוכות התביעה של התובע, אבל בנסיבות השבת אבידה שככל היובו הוא מהמת המצוה הוא שוה פרוטה, בעין שיעור לבא"א דכיוון דהבותות שלו היה

כיוון שסיבת חיוב אונסין הוא דבל הנאה שלו בעין הנאה של שו"פ וא"כ בכספי להתחייב באונסין על כל בהמה בעין כל הנאה שלו בכל בהמה כדי שיתחייב עלי' באונסין ולכון א"א לצרף שיעור פרוטה מב' דבוחמות שאין תnidon מחתמת הקניין של השואל, אלא כיוון שהחיוב אונסין בעין כל הנאה שלו ובعين הנאה החשובה של שו"פ מספק'ל אי בעין הנאה חשובה לכל בהמה בכספי שיתחייב באונסין, או כיוון שהוא שאלת אחת של ב' בהמות סגי שביחד יש לשואל הנאה חשובה וזה ג"כ מהייבו באונסין. אך לצד א' ייל שכיוון שהשואל מתחייב באונסין כל בהמה בעין כל הנאה שלו בשוויו שו"פ בכל בהמה ובהמה, משא"כ בתביעת ממון שפיר ייל רמצטרפה הלקם של כל השותפים כיוון ריש לב"א זכות תביעה בכל השו"פ, ואף שבנוסף הממון הלקם של התובע הוא פחות משו"פ מ"מ לנבי זכות תביעה לנבי חיוב שבועה, או שב"יד נזקקין ייל דאמ זכותו לתבע כל הפרוטה או ב' כספ' שפיר מהחייבת תביעתו לדון או לחייב שבועה.

ט.

והנה יל"ע בגוזל ב' שותfine שו"פ האם חייב במצוות והשיב את הנזילה או"ד כיוון שלכאו"א ליכא שו"פ דמי לאבדה דלייכא מצות השבה בשאיין לבאו"א שו"פ ה"ה בהיות השבת הנזילה ליכא מצות השבה, ובמספר רב ברבות שחיברו הרה"ג ר' יוסף חיים וצ"ל בעמ"ס רב פעלים ובן איש חי נסתפק במערכת

ב' פרוטות דכאו"א תיקנה לבעה ע"י פרוטה.

ג.

ובש"ס דכתובות (דף מ"ו ע"א) דבעין שি�יכור העדים בכספ' ומספק'ל אי בעין ב' פרוטות או דסני בפרוטה ייל דבונת הנם' עפ"י מש"כ בשו"ע חוות (ס"י של"ג ס"ג) דנתינת כספ' לפועל מישוי קניין בפועל וועי"ש בש"ך (סק"ד) ובказ"ו (סק"ה וסק"ו) אי מצוי למיחדר ב' בפועל שחזור בחצי היום) ואפשר דזהי הגוז"ב במוציא ש"ר עד שישכור העדים דהיינו שיחול עליהם קניין פועל שנשתערו להheid. (ועיין ר"ה (דף ב"ב) ובפת"ש שם (סק"א) חוות (ס"י ל"ב ס"ב) ובפת"ש שם (סק"א) דמברוארadam שכיר עדים להheid שקר והheidו חייב לשלם להם מדין פועל שס"ס הרי שכרים לכך ועשו מה שהטיל עליהם) ולכון מספק'ל בשכר ב' עדים בפרוטה דלבאו"א ליכא שו"פ לא חל קניין פועל כלפי כאו"א ולכון ייל דפטור, או"ד דא"ץ שיחי' חלות קניין אלא דסני שנthan פרוטה דומייא דרייבית דסני שנthan למלה פרוטה והוא שורש הספק אי בעין קניין פועל בעדים ובعين חלות קניין לבאו"א או דא"ץ קניין ומילא לך מש"ס דכתובות על המהרי"ט דחתם ייל דבעין חלות קניין ולכון בעי ב"פ.

ה.

ומש"ס דב"מ (דף צ"ז ע"א) דמספק'ל בשאלת לשימוש בפחות משו"פ ואח"כ מספק'ין אי שאל ב' פרות ואין בכלל אחת שו"פ מהו ייל דחתם שורש הספק

לכולם בהוצאה או בשותפים שנרכשו וטבחו דחיבים דו"ה אף דליך שיעור טביחה לזה ושיעור טביחה לזה, שהרי טביחו שור אחד, ומסיק הגמ' דסגי בשיעור אחד לכולם. ומהו ילי'יך הרב ברכות דגמ' בשכר שכיר או בלאו דלית ולית סגי בשיעור אחד לכולם. ועי'ש שנדחק לישב את הגמ' בכתובות ובב"ט עוד. אך י"ל דהחתם בשבת הוא גדר אחר דברין שהמעשה מתייחס לכוא"א ומה דברין שיעור בהוצאה הוא משום הшибות במלאה וכיוון שבמלאה החשובה שיש בה שיעור הוצאה, והמעשה מלאכה מתייחס לכוא"א שהרי שניהם חיבים ולכון חיבים שניהם שהשיעור הוא במעשה הוצאה והוא מתייחס לשניהם, משא"כ בלאו דלית ולית או בשכר שכיר י"ל כיון שלדים שמתואה ליטול ממונו או לפעול שמעכב שכרו אין כאן שיעור ממון ואין מעכב ממון וכן אין מתואה לממו מש"ה י"ל דאינו עובר בלאו וליד למלאתה שבת.

יא.

וכן בגוֹלַם ממן השותפים ואין שיעור פרוטה לכוא"א י"ל דאינו חייב בחשבה כמו למצות השבת אבידה, כיון שאין שיעור ממון של שי"פ. אך לפמש"כ לעיל בדעת המהרי"ט בשותפים כיון שיש לכוא"א זכות תביעה בכל ממון השותפות ומה"ט נוקקין בי"ד לתביעה שותף אף שאין בחלוקת שי"פ וה"ה רחשיב התביעה ב' בסוף א"כ י"ל דגמ' בגוֹל או בשכר שכיר בגונא שהם

הلم"ד בלאו דלא תהמוד ולא תתואה דפשיטה לי להרב הניל דלא דלא תהמוד ולא תתואה בעין שיעור של שי"פ ומספק"ל למי שנתואה או חמץ חפי' השיך לכ' שותפים והחפי' שוה פרוטה וא"כ כלפי בעלי החפי' ליכא שי"פ לכוא"א אי עבר בלאו דלית ולית כיון דלגבי דידי' איכא שי"פ לכאו"א דלגבי בעלי החפי' ליכא שי"פ לכאו"א איינו עובר בלאו דלית ולית, וכן נסתפק עד"ז בלאו דלא תלין שכיר שכיר ב' דישערו ג"כ בשוי"פומי' שכיר ב' אומנים לעשות מלאכתו ותבעו שיעור שי"פ עבר שכרם והוא הי לו מעות וכבש שכרם, אי עבר בלאו דלא תלין כיון דלגבי הבעה"ב עיבר שיעור שי"פ, או"דداولין בתר האומני ולגבי כאו"א ליכא שי"פ וויל"ע אי השיבי בשותפים בתביעה וכמו בחו"מ (ס"י קע"ו) באומני שנשתתפו עי"ש בסע"י ב' באורך והאריך לדמות לסוגיות דב"ט (דף צ"ז ע"א) ובתובות (דף מ"ז ע"א) וקידושין (דף ז' ע"ב), ולפמש"כ ליכא להוביה מסוגיות אלו דהחתם י"ל דבעין קניין כלפי כאו"א ולזה בעין שי"פ לכוא"א.

ו.

ושם בספר רב ברכות הביא כמה דוגמאות מש"ס דשבת (דף צ"ג ע"ב) דמספק"ל בזה יכול זה יכול שעשו מלאכה דר"ט מהייב. [ועי"ש בתום ד"ה אמר מר וכי' אמר לא מספק"ל בזה אי וזה אי' לר"י עי"ש"ב] אי בעין שיעור זהה ושיעור זהה או דסגי בשיעור אחד לכולם ומסקנת הגמ' דסגי בשיעור א'

ב. להוכיח לתביעה שותף כאשר אין בחלוקת שׂופט לדעת הברבי יוספ' בדעת המהרי"ט נזקקין ב"ד לתביעהו. ולדעת הפת"ש גם לmahri"ט אין ב"ד נזקקין כאשר אין לתובע שיעור שׂופט להליך.

ג. להסביר גזילה של שותפים אם אין לכוא"א שיעור שוה פרוטה, יש להסתפק גם לדעת הברבי בש"י המהרי"ט אם גזילה שחייב להסביר, או"ד לאחר שגול הי רוק מצואה ודמי להשבת אבידה, ומה שנזקקין לדון בפחות משׂופט לכל שותף הוא בפקודן או בחוב שנחיה, אבל גול י"ל דגרא, יותר מסתבר דמי לחוב, ולברבי" בדעת מהרי"ט שנזקקין לדון בכח"ג ה"ה דחייב להסביר את גזילתו.

שותפים, כיון שיש לו זכות תביעה בכל השׂופט שפיר יש גם חיוב השבת הנול. ול"ד לאבידה דהתקם התביעה רק מחתה חיוב המצואה ואיז'ז תביעה ממון, וכיון שאין מצואה בשותפים בשאן ל'כוא"א שׂופט ל"ש שהי' לו זכות תביעה, אבל בגין שתביעתו מחתה זכות הממון שיש לו מAMILA יש גם חיוב השבת הנול, וחיוב של שכר שכיר ועובד בכל תלין.

העלוה מכל מה שכתבנו:

א. בהשבת אבידה לכוא"ע אין חיוב להסביר לשותפים אא"ב יש לכוא"א שוה פרוטה.

ענף ב'

כיון רבשעת המציאה ליבא שׂופט לכוא"א, וגם בשעת האבידה אילו هي של שנייהם לא ה"י שׂופט פטור, אך בסברא נראה יותר דלהلبוש חל בשעת האבידה דין השבת אבידה יתחייב גם אח"כ בשאן שׂופט לכוא"א, ואם ה"י איפכא רבשעת אבידה ה"י שיך לשותפני ולא ה"י שׂופט לכוא"א ובשעת מציאה שיך לירוש' א' ויל' שׂופט ג"כ י"ל דהלבוש פטור כיון רבשעת אבידה לא חל חיוב השבה, אבל אי נימא דהוא סברא דבעין שׂופט לכוא"א י"ל דלונבי יורש זה הרי ה"י שׂופט גם בשעת האבידה. אך י"ל דחיי כהורלה וחוקרת, וכיון רבשעת אבידה לא ה"י שיעור של חיוב השבה, גם עתה פטור.

נתבאר לעיל בענף א' בשם הלבוש הטעם דפטור מהשבה באבידה של שותפים שיש שׂופט אך לכוא"א בפנ"ע אין שׂופט ממשום דכתיב אשר "תאבד ממנו" ולכוא"א אבד פחות משׂופט אף שהמוציא מצא שׂופט. ובברבי" ח"ט (ס"י ו') חלק על טעם זה, ולשיטתו הוא מסברא דבעין אבידה שי"ב שׂופט לכוא"א מבعليו. והנה איכא נ"מ לדינה מי שאבד הפין שיש בו שׂופט ומית וירושחו בניו ואין לכוא"א שׂופט ובשעת המציאה ליבא שׂופט לכוא"א, אבל בשעת האבידה ה"י שׂופט א"ב להלבושداولין בתר האבידה דבעין אשר תאבד י"ל דהמוציא חייב להסביר כיון רבשעת אבידה ה"י שׂופט. ויש לדוחות

והק' הרעך"א הא הנמי אולא לרבע
ואיתו ס"ל דיוש של"מ הו יאוש, וא"כ
בעת שהאבדה הולה אילו ידע
הבעלים שעדיין לא נמצא הו מתייחס
שהרי אם ימצאה אדם פטור מהשבה,
ויש"מ הו יאוש, ואפי" אח"ב כשהוקרא
כבר נתיאשו ופקע חיוב השבה, ולמה
אמריןנן בגמ' דחיב בהשבה, ולהנ"ל
ニיחא דבשעת הול הוי החפצים יחד ולא
נתיאשו בעליים ואחר שהוקרו וכאו"א
שׁוֹפֵט בפנֵי נפרדו החפצים זה מזה
וחמוץא מצא א' מהם, שחפץ זה בשעת
הול לא הי' בו שׁוֹפֵט, א"כ ליבא יאוש
מצד בעליים שהרי בשעת הול הוי יחד
והי' בהם שׁוֹפֵט, ואחר שהוקרו יש' בחפץ
א' שׁוֹפֵט, ולכון לרבען חייב, אבל למ"ד
בעין שׁוֹפֵט משעת אבירה עד שעת
מציאה פטור כיוון דחפץ זה לא הי' שׁוֹפֵט
באמצע, וכן בהולה והוקרא אי' לאו
קרא הי' חייב בהשבה דליך יאוש
כג"ל.

ויש לעין באבדו ב' חפצים ביחיד
וכאו"א אי"ב שׁוֹפֵט ומוצאן ביחיד אי' חייב
בhashbatn ונו"מ בין בשאבדו בב"א או
בשאבדו בזאחו"ז ומוצאו יהה, דבגונא
данאבדו בזאחו"ז י"ל לדעת הלבוש
פטור כיוון דבשעת האבדה לא חל
חיוב השבה, אך י"ל דבגונא שמאצם
יהה, גם בשעת האבדה אילו היו יהה
הי' בהו שׁוֹפֵט, אך יותר מסתבר פטור
כיוון דבשעת אבידה לא הי' בכל חפץ
שׁוֹפֵט, ואם אבדו יחד ב' חפצים שכאו"א
מהם אין בו שׁוֹפֵט ואח"כ הוקרו החפצים
וכאו"א שׁוֹפֵט, ורקודם שמאצם אדם א'
נאבר א' מהחפצים וממצא אדם א' את
חפץ הנותר שאחר שהוקר י"ב שׁוֹפֵט
וקודם שהוקר לא הי' בו בלבד שׁוֹפֵט, י"ל
פטור מהשבתו כיוון דבעת שהי'itol לא
הי' בו שׁוֹפֵט, ולפי"ז יתישב קו' רעכ"א
בב"מ (דף כ"ז ע"א) אהא רק אמר
דאבדה שהוקרא והולה וחורה והוקרא
א"ב דלמ"ד אשר תאבר חייב בהשבתו